

عنوان مقاله:

بررسی تحلیلی روابط ایران و آلمان؛ پس از پیروزی انقلاب اسلامی

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی علوم سیاسی، روابط بین الملل و تحول (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

مجتبی شریعتی - عضو هیات علمی و استادیار گروه علوم سیاسی دانشگاه یاسوج، یاسوج، ایران

خلاصه مقاله:

ایران از دیر باز در سیاست خاورمیانه ای آلمان از جایگاه ویژه ای برخوردار بوده است. مساله انرژی، نیازمندی های صنعتی، موقعیت ژئوپلیتیک، فرهنگ و پیشینه تاریخی ایران، مهم ترین مولفه هایی هستند که به این تعامل دو جانبه اهمیت بالایی داده است. تا قبل از انقلاب اسلامی ایران و خصوصا قبل از مطرح شدن پرونده هسته ای ایران در سال 2006 روابط میان آلمان و ایران، با وجود فراز و فرودهایی که داشته، اما در سطح رضایت بخشی بوده است. اما به نظر می رسد که، از این زمان، روابط رو به رکود و سردی بوده است. در این مقاله در پی آنیم که با روش تحلیلی توصیفی و در چارچوب نظریه رئالیسم به این سوال پاسخ دهیم که، سطح روابط میان ایران و آلمان بعد از انقلاب اسلامی چگونه بوده است و مهم ترین ظرفیت ها و محدودیت های، ارتقاء وضعیت موجود کدام اند. پس از بررسی پیشینه روابط میان دو کشور، به این موضوع اشاره می شود که موقعیت مناسب ژئواکونومیک آلمان، نتوانسته است ضعف ژئوپلیتیک این کشور را محو نماید و اینکه چگونه تعاملات آلمان با ایران در پرتو سیاست های اروپایی و فرآتلانتیکی دنبال شده است. در ادامه نیز پیشنهاداتی جهت ارتقاء سطح همکاری ها و تامین منافع دوجانبه ارائه خواهد شد. منافی که ناشی از توانمندی های ایران در عرصه هایی چون امنیت انرژی، صلح و ثبات در منطقه آسیای جنوب غربی و مبارزه با تروریسم و در جهت بهبود وضعیت ژئوپلیتیک آلمان می باشد.

کلمات کلیدی:

ایران، آلمان، ژئوپلیتیک، ژئواکونومیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/997337>

